

11 første Maaneder af Aaret have været 1,6 Mill. større end budgetteret, og Statsbanerne ville ogsaa give et ikke ubetydeligt større Overskud end paaregnet; saa vidt det forlyder fra min ærede Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, tør jeg vente et ganske smukt Overskud fra Statsbanerne for dette Finansaar. Det er meget glædeligt. Jeg læste forleden Dag i et tysk Blad, at paa den sidste preussiske Finanslov, som er til Behandling for Øjeblikket, er Overskuddet af Statsbanerne budgetteret til siger og skriver 9,7 pCt. af deres bogførte Værdi. Noget saadant tør jeg som Finansminister ingen Sinde vente mig her i Danmark. Hvis man kunde faa et saadant Overskud, vilde alle vore finansielle Sorger være slukkede for mange Aar, thi saa vilde vi kunne gøre Regning paa et aarligt Overskud af 18—20 Mill. Kr. af Statsbanerne, og saa havde vi Penge nok til alle de ny Ting, vi nu gaa og tale om og vente paa, og nok til, at jeg kunde møde med et Toldlovsforlag, som jeg er vis paa vilde finde alle ærede Medlemmers Billigelse. Men, som sagt, det er jo foreløbig kun i Preussen, man kan realisere sligt, og jeg venter ikke, at vi i hvert Fald i en overskuelig Fremtid skulde kunne komme til noget tilnærmelsesvis saa godt her i Landet. Vi ere dog komne til, at Statsbanerne give et nogenlunde antageligt Overskud, og jeg haaber, at dette skal blive ved.

I øvrigt kom jo det ærede Medlem til det Resultat af sine Betragtninger, at baade Finans- og Tillægsbevillingsloven i Aar, sammenlignet med de foregaaende Aars tilsvarende Love, vare ganske taalelige; han havde egentlig ingen videre Kritik at rette derimod. Jo, han sagde ganske vist, at det var beklageligt, at der til 2den Behandling af Tillægsbevillingsloven skulde foreligge Ændringer til et samlet Beløb af op imod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er de sædvanlige Klager, der komme frem baade om Finansloven og om Tillægsbevillingsloven, at det er kedeligt og trist, at man lige til det sidste Øjeblik skal modtage Ændringer til dem, saa at de lige til det sidste skulle undergaa Forandringer. Det er Klager, hvis Fremkomst en Finansminister naturligvis ikke kan have noget imod, thi jeg er jo kun interesseret i, at man saa tidlig som muligt kan danne sig en Oversigt over, hvorledes Budgettet vil komme til at se ud. Men jeg tror nu, at det trods alle Klager aldrig bliver anderledes. Det gaar bestandig saaledes, at der indtil sidste Øjeblik kommer ny Krav,

som der maaske slet ikke er Uenighed om, Krav, om hvilke alle Mennesker straks sige: Ja, det er jo fornuftigt, og naar man ønsker det, og Trangen er der, hvorfor skulde vi saa ikke imødekomme det? Hvis vi saa nægtede at modtage Ændringsforslag i saadanne Retninger, vilde Følgen jo kun blive et af to, enten det, at Kravenes Opfyldelse bliver opsat et helt Aar, og det kunde i mange Tilfælde komme til at svie haardt til de vedkommende og i mange Tilfælde komme til at gøre meget mere Skade end Overtrædelsen af en ganske formel Regel, eller ogsaa skulde vedkommende Minister foretage vedkommende Handling uden Hjemmel, paa forventet Bevilling af Rigsdagen senere. Naturligvis kunne saadanne Tilfælde indtræffe, hvor en Minister er nødt til at gøre det, men det forekommer mig, at det er i alle interesseredes Interesse, at disse Tilfælde blive saa faa som muligt, og det er derfor ganske naturligt, at Ministeriet lige til det sidste søger at faa Hjemmel under Fødderne for Opfyldelsen af de Krav, der melde sig, saa længe Rigsdagen er samlet, og det er i Virkeligheden det, der giver sig Udslag i, at Ændringsforslagene strømme ind lige til sidste Øjeblik. Fra et rent finansielt, budgetmæssigt Synspunkt er det naturligvis uheldigt, men naar vi tage Sagen rent praktisk, tror jeg ikke, det kan være anderledes.

Ordføreren (N. Pedersen): Overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der udtalte, at naar Finansloven kom saa sent op til Landstinget, var Landstingets Bevillingsret illusorisk, skal jeg sige, at naar den kommer saa sent, er det af de Grunde, som den højtærede Finansminister nu ogsaa nævnte, at man lige til det sidste søger at faa Bevillinger, saa at der kommer Ændringsforslag lige til det sidste. Derfor er det naturligt, at man lader Tillægsbevillingsloven gaa saa sent fra Folketinget, som det nogenlunde er rimeligt og muligt. Den gaar jo ogsaa i Aar herfra paa omtrent samme Tid, som det er sket i de foregaaende Aar. I Fjor blev den vedtagen her ved 3die Behandling den 24. Marts, det er altsaa i Aar kun nogle Dage senere. Naar det ærede Medlem mener, at Landstingets Bevillingsret derved er gjort illusorisk, antager jeg, at han gaar ud fra, at Tillægsbevillingsloven skal vedtages inden 1. April. Det har imidlertid ikke været Tilfældet, og der er ikke nogen Nødvendighed derfor, jeg skal blot gøre det ærede